

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 24/01/2024*

\*\*\*\*\*

## **TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ**

### **BÀI 15**

Người giảng Kinh nói pháp mà tham danh lợi sẽ tạo nhân địa ngục và việc hạn chế lưu thông Kinh sách chính là bất tịnh thuyết pháp. Nhất thiết phải dụng tâm thái thấp nhất tức là chân thành, cung kính, khiêm nhường và làm ra tấm gương chính là cách bố thí pháp hiệu quả ngày nay.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta giảng pháp hay giảng đạo lý của Phật, của Thánh Hiền cho người khác thì đừng ham danh vọng lợi dưỡng”***.

Hệ Thống Khai Minh Đức chúng ta đã có nhiều buổi chia sẻ ở nhiều nơi nhưng đi đến đâu chúng ta cũng không nhận thù lao thậm chí còn tặng thêm quà cho người nơi sở tại. Trong khi một buổi nói chuyện như vậy, nơi sở tại thông thường phải trả rất nhiều chi phí. Hệ thống chúng ta khi làm việc thật sự không cần đến danh nhưng theo thế gian vẫn phải có tên gọi. Chúng ta không vì tên gọi đó mà tô điểm cho bóng bẩy.

Nếu đặt vấn đề *“danh vọng lợi dưỡng”* thì có thể lúc đầu chúng ta có được rất nhiều tiền, nhưng kiếp nhân sanh này sẽ được bao lâu? Hai mươi, 30, 40 và nhiều nhất là 50 năm nữa có tiền nhiều như vậy để làm gì? Hết đời mình, có đảm bảo đời con cháu nhiều tiền sẽ không tạo nghiệp không? Người xưa từng dạy rất kỹ: ***“Để tiền cho con chắc gì con giữ được, để sách cho con chắc gì con đã đọc, để âm đức cho con thì đời đời con cháu âm no.”***

Nếu giảng Kinh nói pháp vì *“danh vọng lợi dưỡng”*, Hòa Thượng nói: ***“Làm như vậy, có thể thu được một chút lợi ích nhỏ trước mắt thế nhưng đã tạo nhân ác ở địa ngục. Đây là nói pháp bất tịnh. Chúng ta không thể không cảnh trọng”***.

Trong xã hội ngày nay, có nhiều chiêu bài về đạo đức chuẩn mực. Miệng thì nói đạo đức nhưng lấy tiền của thiên hạ càng nhiều càng tốt. Đây đều là giả danh chuẩn mực Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Đây chính là nói pháp bất tịnh.

Hòa Thượng chỉ dạy người giảng Kinh nói pháp và chuẩn mực Thánh Hiền mà đem những đạo lý đó rao bán thì đây là tội nghiệp địa ngục. Còn nếu gắn lên Kinh sách hai chữ bản quyền thì chính là chúng ta đã nói pháp bất tịnh. Thích Ca Mâu Ni Phật và các vị Bồ Tát, Thánh Hiền đến thế gian là để tiếp độ chúng sanh, giúp chúng sanh giác ngộ chứ không như ngày nay, nơi nơi đều có bản quyền.

Đồng tiền bất thiện hay tiền thu được từ sự rao bán Phật pháp hay chuẩn mực Thánh Hiền thì rất đáng sợ. Vậy mà chúng sinh lại mù mờ tạo nghiệp nhân lấy lợi nhỏ để rơi vào địa ngục. Kinh sách bằng đĩa của Phật pháp hay tất cả những gì liên quan đến Phật pháp đều là trí tuệ của Phật, Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền thì phải tích cực hoan nghênh lưu thông.

Cho nên, chân thật đem giáo huấn của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền tới cho chúng sanh thì phước báu đó có thể thành Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền. Thực hành theo lời chỉ dạy của Hòa Thượng, chúng ta dụng tâm chân thành, cung kính, khiêm nhường và dụng tâm thái thấp nhất khi làm các công việc này.

Mấy ngày nay trời rét đậm, rét hại. Mình còn lạnh như vậy thì biết bao nhiêu người đang đói lạnh. Người có tâm từ bi là khi mình ấm no thì phải nghĩ tới và tích cực làm những việc cần làm để người người được ấm no. Mang đến cho người cơm áo gạo tiền cũng phải dụng tâm chân thành, cung kính, khiêm nhường.

Thế gian không có “*cho không biếu không*”. Tất cả đều từ nơi tham cầu, vụ lợi. Duy chỉ có giáo huấn của Thánh Hiền, Phật, Bồ Tát là không có bản quyền vậy thì chúng ta phải hoàn toàn cho đi một cách vô điều kiện.

Hôm trước chúng tôi gặp một cô giáo, chúng tôi mới nói: “*Sao con đi tham dự lớp này? Bốn phần của con là sưu tập “Những Tấm Gương Đức Hạnh Việt Nam” thì con phải chuyên tâm làm việc này thì tập thứ 2 của bộ sách mới sớm ra đời được?*” Vì sao chúng tôi có cái nhìn như vậy? Vì nếu sớm phổ biến bộ sưu tập những tấm gương đức hạnh của dân tộc ta thì mọi người có thêm những câu chuyện người thật việc thật làm cơ sở cho những hành động cụ thể của mình.

Hôm trước gặp Nhà giáo Nhân dân (NGND) Nguyễn Võ Kỳ Anh, chúng tôi được biết một câu chuyện trong dòng tộc của Thầy đã có người anh nhường sự sống cho người em. Lúc ấy có 40 người bị giặc Pháp bắt nhưng hôm đó có một vị quan xin một người sống để cầu con. Người bác của Thầy chính là người đã rút thăm trúng cơ hội được sống nhưng ông đã nhường cho em mình. Ông nói: “*Anh đã có vợ con nên em hãy về lấy vợ sinh con để nối dõi tông đường*”. Người em được sống chính là ông nội của NGND Nguyễn Võ Kỳ Anh. Nhờ có sự hy sinh này mà chúng ta ngày nay có một người Thầy khả kính và anh em trong nhà Thầy đều rất giỏi.

Chúng ta nên sớm đưa câu chuyện này vào bộ sưu tập “*Những Tấm Gương Đức Hạnh Việt Nam*”. Những quyển sách như vậy cần được hoan nghênh phổ biến, tặng cho mọi nơi, không có bản quyền để người người được tiếp cận giáo huấn của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền thì cuộc đời của họ được hạnh phúc an vui.

Cho nên theo Hòa Thượng, tất cả kinh sách, bằng đĩa, liên quan giáo huấn của Phật không được có bản quyền. Ngài nói: “*Nếu bạn hạn chế lưu thông thì chính là bất tịnh thuyết pháp. Chúng ta phải đem những lợi ích này chia sẻ với tất cả chúng sanh.*”

***Chớ đừng đem việc này tạo thành lợi nhỏ cho riêng mình.*** Nếu không vì lợi ích nhỏ cho riêng mình mà chỉ nghĩ đến lợi ích cộng đồng, xã hội thì Hòa Thượng nói ***“Công đức này sẽ vô cùng to lớn”***.

Vậy thế nào là lợi ích nhỏ? Làm Đại Phạm Thiên Vương, theo con mắt nhà Phật, cũng chỉ là lợi nhỏ vì thế làm tỷ phú ở thế gian chẳng đáng nhắc đến. Phải phản tỉnh rằng giàu có như vậy được bao năm? Vượt thoát được sinh tử luân hồi mới là lợi ích lớn mà chúng ta phải hướng tới. Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Hãy đem lợi nhỏ trước mắt này để cho chúng sanh cùng hưởng, vậy thì lợi ích của chúng ta sẽ bất khả tư nghì”***.

Thực tế, con người ngày này chỉ vì *“danh vọng lợi dưỡng”* và muốn thỏa mãn năm dục *“Tài Sắc Danh Thù”* nên họ miễn sao có lợi thì làm, chẳng màng tội lỗi bị giam bị cầm. Họ không cần biết việc làm đó tổn hại đến người khác, đến quốc gia hay không.

Thế gian có một đạo lý dễ hiểu nhưng nhiều người giảng đạo lý lại không hiểu. Đó là đạo lý *“Nhân Quả”*. Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Nếu sống hy sinh phụng hiến chí công vô tư thì không chỉ một đời ghi nhận mà bao đời cũng được ghi nhận. Chúng ta về Hà Tĩnh cũng thấy rõ Khu Tượng niệm những cô gái ở ngã ba Đồng Lộc được tổ quốc ghi công. Chắc chắn không chỉ một đời nhớ ơn mà ngàn đời sẽ ghi công.

Những việc gì chúng ta tận tâm tận lực cho đi mà không nhận bằng tiền thì sẽ nhận bằng phước báu, chứ không mất đi. Còn những thứ chúng ta nhận mà không trả bằng tiền thì phải trả bằng phước báu của chính sinh mạng mình. Đây mới là điều đáng sợ.

Mỗi chúng ta không hiểu rõ đạo lý như vậy thì đều là người đáng thương. Trong vòm trời này, không ai chiếm tiện nghi của ai. Một ngọn rau, ngọn cỏ mình tiếp nhận của người thì phải hy sinh phụng hiến chứ nếu trả bằng phước báu trong sinh mạng của mình thì thê thảm.

Nhiều người không hiểu nguyên tắc này nên trong cuộc sống lại cứ tham cầu lợi dưỡng. Nếu tham cầu thứ không phải của mình mà mình đạt được thứ đó thì chính là mình đã cướp đoạt. Những tiện nghi chúng ta đáng có mà chúng ta không nhận, chúng ta để dành cho mọi người thừa hưởng thì đó là người trí tuệ. Người không có trí tuệ sẽ cưỡng cầu, muốn có những tiện nghi mà chính họ không đủ phước báu để có được. Việc làm này đã làm tiêu hao phước báu của chính mình.

Nhờ ngày ngày học tập, chúng tôi dần dần mới thấu hiểu. Đặc biệt, trong 1200 chuyên đề, gần như bài nào Hòa Thượng cũng cảnh tỉnh những tập khí xấu ác của chúng ta. Tuy nhiên, Ngài mới chỉ nêu ra một phần rất nhỏ trong vô vàn những tập khí của chúng ta.

Nếu có thể hoàn thiện sửa đổi được tập khí của mình thì chúng ta sẽ là tấm gương cho tất cả chúng sanh. Ngay lúc này, tuy chúng ta chưa làm được việc gì lớn lao mà khi gặp người khác, người ta đã thấy ngỡ ngàng vì cách làm, cách sống đầy tình người, chân thành, luôn rất cố gắng của chúng ta.

Thế nên Hòa Thượng mới nói thời đại này, bố thí pháp là làm ra tấm gương chứ không phải ngồi đó nói nhiều. Phải làm ra hành động cụ thể để cho người ta tâm phục khẩu phục. Làm ra tấm gương mà thế gian không làm được thì thật sự người ta mới cảm động.

Trong xã hội 4.0 hiện đại này, nhiều người phê bỏ luân thường đạo lý. Trong nhà họ bất kính đối với Cha Mẹ, trưởng bối. Ngoài đường thì họ sống ngông nghênh, bất tuân với luật pháp. Những trường hợp này không dễ dạy mà chính chúng ta phải làm ra tấm gương hiếu kính, kính trọng trưởng bối, thượng tôn Pháp luật để người bất hiếu, bất kính, người không tuân thủ Pháp luật xem thấy.

Hôm qua chúng tôi nói chuyện với một bác gần 90 tuổi là lão thành cách mạng. Bác nói: *“Những người ở đây không chỉ khai trí cho các con mầm non mà còn khai trí cho người dân cả làng”*. Chúng tôi nói với bác: *“Xã hội người ta không biết nhìn. Nơi chỉ “cho đi” thì nơi đó không cần nói vì riêng chuyện “cho đi” thôi đã là đạo lý làm người rồi. Đó có thể là sự “cho đi” tài vật hoặc chia sẻ kiến thức, đạo lý chuẩn mực làm người còn những nơi chỉ biết nhận mà không biết “cho đi” thì điều họ nói ra có chân thật là đạo lý không?”*

Người học Phật là đại từ, đại bi, đại hùng, đại lực thì chỉ cần làm đúng như pháp là được chứ không cần làm ra vẻ cung kính bề ngoài khiến người khác cho là nịnh bợ. Cũng không cần thiết có cách nói như đang van xin, nài nỉ. Đó là đang mang tâm tư lợi. Trong cuộc sống thường ngày, Hòa Thượng dạy chúng ta sống đúng như pháp chính là dụng tâm chân thành cung kính khiêm nhường, là thứ vốn sẵn trong ta, để đối người, đối vật, đối việc.

Không chỉ đối với bề trên mà cả bề dưới đều một tâm thái như vậy. Không thể làm theo cách *“Thượng đội, hạ đạp”*. Nếu dụng được tâm này là chúng ta đang diễn một bài pháp không lời nhưng vô cùng thiết thực.

Cho nên, để dẫn nhập, dẫn đạo, dẫn dắt mọi người đến với Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta cần có thái độ linh hoạt. Nếu không cứng một cách thức nào đó, chúng ta sẽ đoạn căn lành thậm chí đoạn mất đi cơ hội tiếp cận Phật pháp tức làm cho pháp thân huệ mạng của chúng sanh không được sanh khởi.

Có người không thích niệm A Di Đà Phật vì họ cho rằng chưa chết thì chưa niệm Phật. Niệm Phật là để tiễn đưa người chết. Họ chỉ thích tụng Kinh, đến khi chúng tôi hỏi là tụng Kinh gì thì họ trả lời là Tụng Kinh A Di Đà. Đây chẳng phải là câu chuyện

vui hay sao vì Kinh A Di Đà chính là Kinh nói về niêm Phật. Do vậy, đôi khi chúng ta không nên cho rằng mọi người sẽ có cùng cách nghĩ giống mình.

Cho nên việc tùy duyên được ở mọi hoàn cảnh đòi hỏi phải có trí tuệ. Khi họ đến với mình cầu học, mình phải quan sát tâm cảnh của họ. Nếu với tâm cung kính thì mình có cách để dẫn dắt họ. Còn người cầu học có tâm ngạo mạn, bất kính, khoe khoang thì mình cũng chấp nhận và có cách riêng biệt để chế phục họ. Hòa Thượng nói rất cảm động rằng việc giáo hóa chúng sanh cần phải rất hoạt bát nhưng vẫn đầy đủ sự trang trọng và trong trang trọng không kém phần hoạt bát./.

\*\*\*\*\*

### ***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*